

[Gert Petersen.]

interesse i, at disse fantastiske prisstigninger bliver bremsset.

Det vil samtidig nedbringe det egentlige overforbrug, nemlig det, der ikke er produktionsmæssig dækning for, og det vil bremse den almindelige prisinflation og bidrage til et fald i den effektive rente. I den forbindelse vil vi også pege på behovet for en almindelig skattereform. Den spiller også en væsentlig rolle for en økonomisk sanering. De sorte milliarder, der holdes uden for ligningen, må afsløres og sættes ud af spillet. Vi synes, at skatte- og afgiftsministeren er kommet med nogle interessante udspil, og vi afventer med interesse yderligere skridt. Især når det gælder en udlugning i fradragsjunglen, hvor det bliver mere og mere påtrængende nødvendigt at få ophævet retten til at fradrage renter af gæld. Det må gøres gradvis over en årrække, men lad os dog komme i gang. Det siger sig selv, at beskatning af den såkaldte lejeværdi må ophæves i samme tempo. Formålet må være at få skat-ten forenklet, så man kan gå over til skat på bruttoindkomsten.

Sådanne skridt, som jeg har nævnt her, bør efter vores opfattelse være økonomiske skridt, der ledsager en konstruktiv indsats mod arbejdsløsheden. Meget andet kunne nævnes, f.eks. ret til frivillig overgang til efterløn fra det 60. år svarende til arbejdsløshedsunderstøttelsen, forbud mod overarbejde, skærpeelse af bestemmelserne om et sikkert arbejdsmiljø og et menneskevenligt arbejdstempo.

Hvad angår importen, den største kilde til vor negative betalingsbalance, er også vi rede til at søge efter veje og midler til begrænsning af import af ikke-nødvendige vareartikler.

Vi ville ikke beklage, om den energifgift, vi tidligere har drøftet, atter kommer ind i billedet, men vort tidligere tilsagn til et konkret forslag er selvsagt bortfaldet i og med, at nogle andre partier afviste det, vi dengang var blevet enige om. Skal energifgiften igen gøres aktuell, hjælper det ikke, at den udformes som led i en finanspolitisk stramning, så må den have et klart energipolitisk sigte og være en del af en samlet energiplan. At vi så samtidig kommer til at spare valuta er selvsagt en stor økonomisk fordel for landet.

Lad mig sluttelig sige, at inden for socialistisk folkeparti anser vi situationen for at være yderst alvorlig. Godtnok fæster vi ikke lid til

de dystre spådomme om snarlig udtørring af vore lånekilder i udlandet, men det er slemt nok endda, og vi fæster ubetinget lid til vore egne spådomme, nu bekræftet af vismænd og det økonomiske sekretariat, om den helt katastrofale arbejdsløshed. Den kan og vil vi ikke leve med. Derfor er vi indstillet på at samarbejde om at bekæmpe massearbejdsløsheden og selvfølgelig på en sådan måde, at udlandsgæld og valutaunderskud ikke forøges.

Vi vil lytte til andre, og det er kun det rene kvaksalveri, vi afviser på forhånd. Hermed tænker jeg på den slags metoder, som klart og tydeligt har afsløret sig som ubrugelige. Augustforliget førte jo ikke til noget fald i arbejdsløsheden, tværtimod er der sket en voldsom stigning i arbejdsløsheden siden august 1976.

Da folketingsgenoptog sit arbejde efter valget, påpegede vi, at der måtte være nye flertalsmuligheder. Måske overvurderede vi dem en smule. Afstemningen forleden om EFG har nok chokeret en og anden, der havde troet, at de radikale var blevet klogere. Vi må også erkende, at den konsekvens, hvormed retsforbundet følger fremskridtspartiet i alle sociale og uddannelsespolitiske sager, der kan påføre det offentlige selv de ringeste udgifter, i hvert fald har overrasket de mest uerfarne blandt os, dvs. dem, der havde glemmt retsforbundet i dets velmagtsdage før 1960.

Alligevel står det urokket, at der på en række områder findes nye flertalsmuligheder. Det er i øvrigt en skandale, at regeringen undlod at benytte de nye muligheder, da der var brug for dem, og da de var der, nemlig dengang der var mulighed for at sætte en effektiv bremse på ejerlejlighedsspekulationen.

Vi vil fra vores side selv møde frem med forslag, når augustsamlingen tager sin begyndelse, forslag i den ånd, jeg her har beskrevet. Men det bør understreges: Kun hvis regeringen opgiver de fordomme, som gjorde dens forhandlere blinde, da man drøftede ejerlejligheder, og gjorde det umuligt for dem at se, at der var et flertal af venstrefløjsspartier, socialdemokratiet og retsforbundet, som kunne have ændret denne linje, som har ført til en fantastisk karrusel dans omkring guldkalven fra spekulanternes side. Hvis man havde benyttet disse muligheder, var tingene blevet anderledes. Det kunne man ikke gøre, det ville man ikke gøre, man var blevet blind. Kun hvis man opgiver de fordomme, der var årsagen til